

AZ ULTRAVIOLETT TOLLSEPRŰ

TOLNAI OTTÓ

EGYSZAVAS

vezérfonálférőg

KORKÓR

a levesben ollók
istennek méhében vörös katonák

LÉGGÖMB

a nemzetközi vonatok másodosztályú
fülkéinek moskos kis tükreiben
olykor meglessem arcomat
a láz
s valami állandó szégyenérzet elegy pírja
léggömb
vagy gömbvillám

TÉL

légy szíves hozz szemet
mondom fiainak
dobj be egy könyvet
mondja

INDIGÓN VÉGTELEN HIPERMANGÁNON

hol a lavór
a szájpaddás nélküli fiú
akvarellozni akar
a mostoha születésnapján
hajókat indítani porcelán mosdótáljában
istenem amikor először mentünk a louvre-ba
hajókat indítani a pállott lábközök deltáiból
hajókat indítani indigón végtelen hipermangánon
hol a lavór
hol a lavór
hányok

A MANDULAILLATÚ KAMERA

a nagy-nagy melegben
meztelen szédelegtek a házban
hosszú fűrészkeszkekkel görögdiányét szeltek
majd a lány bement a középső szobába
rést nyitott a redőnyön
lekuporodott
s a rózsaszín flusz-zacskóból előhúzta
a vadonatúj kamerát
szagolgatni kezdte
hívta a fiút
mandulaillata van mondta
valóban mondta a másik
mandulaillata van
vigyázva felhúzta
és visszacsúsztatta az istenien csörgő zacskóba
a vadonatúj kamerát
a némán dolgozni kezdő
mandulaillatú kamerát
a macskának is melege lehetett
úgy nyúzottan nyújtózkodott
a fehér létra legfelső fokán

VEREJTÉKEZŐ TESTEMRE TOLLAK RAGADTAK

mélyen
 nagyon mélyen aludtunk már
 amikor társunk belopakodott
 az internátus hálószobájába a lánnyal
 és vadul szeretkezni kezdtek
 egyszerre riadtunk fel
 sötét volt
 de szépen lártuk őket
 úgy tűnt vaságyuk körbejár
 Ők is érezhették hogy fenn vagyunk
 mert a lány halkán megszólalt
 gyerekek meg fogok vakulni
 aki akar öjjön
 még nem látott fegyelemben
 némán osontak az ágyra
 a kiéhezett antracit párdúcok
 hosszú haja szikrázva suhogott
 megállás nélkül mesélt
 mesélte életét
 úgy tűnt vaságyuk még gyorsabban köröz
 föltéptem a vizes párnát
 véresre martam az arcomat
 utolsó lehettem a sorban
 verejtékező testemre tollak ragadtak
 kivilágosodott
 de ő már nem látott
 ide-oda ütődött
 vasrudak közé zuhant angyal

GOETHÉT OLVASVA

aligha találtam meg a sötétben
 a SINGER csipkéjén a telefon kagylóját
 barátom hívott goethe szülővárosából
 most fejeztem be a munkát mondta
 hazaúszok a sűrű ködben és délután kezdem újra
 két évig absztináltam kávéházzam volt

de akkor a főszakács néhány láda romlott bort szerzett
ecetnek
megkóstoltam ott egy ültömben megittam egy ládával
és elúszott a kávéház azóta pincérkedem
baszkódok a bankokkal
és ahogy jó öreg latintanárunk mondta *etcetera*
mondd van szakállad
van mind avasabb
nekem nincs
szükségem van a borotválkozás napi csodájára
egy-egy pillanatra olyankor akárha megtisztulna
felragyogna ismét az arcom
valamelyik nap záróra után mellém telepedett egy sváb
szeretne megszabadulni a feleségétől mondta azonnal a tárgyra térve
kapcsoltam lehet mondtam 50 000 dm felét nyomban
nincs nálam annyi pénz uram
münchen mellett lakom (*oberdemelt*) holnap hozom
nem uram én fogok odautazni mondtam fontoskodva
szabad napot vettem ki és felgomboltam az előleget
de feleségét egyelőre elfelejtettem eltenni láb alól
igen csak így lehet vagy ahogy te
ülni és írni és ülni és írni
alig találtam a SINGER-től ágyamhoz
pedig már itt nálunk is hajnalodott
a köd
vattacukorba bugyolálva a verejtékező rózsatöviseket
befolyt a sűrű kerítésrácon
íme az alkalom ültem fel hirtelen kihűlt ágyamban
íme a páratlan alkalom hogy kisegítsd barátodat
hiszen te tanítottad (hogyan kell (*immorálisan*) élni
odautazol szépen *oberdemelt*-be
és egy hajlékony élű filézővel egy kenyér-
vagy nyershúsvágó konyhakéssel
átvágod a torkát annak az asszonynak
leszúrod kisfia körzőjével
megfojtod harisnyájával
és még aznap szépen visszautazol
és éled tovább piti életedet goethét olvasva a provinciában

A CIBAK ARANYTOMBJE

a gyalult konyhaasztalnál olvasok
 22 éve olvasom már ezt a kis könyvet
 mögöttem meleg forrásfejként bugyborékoló fehér gerlice
 az ő nyakán miért nincs fekete gyűrű
 az asztal másik végén fiam
 csak most vettem észre
 ki lehet ez a torz pacák tűnődtem
 csak most vettem észre engemet rajzol
 nyakamon fekete gyűrű
 az ő nyakán van-e fekete gyűrű
 meleg hullámokat küld mögütle a kis dobkályha
 a falon ómama edényei között új petróleumlámpa
 — és a konyha akár egy szovjet (szocrealista) filmben
 gyerekkorom párás konyhájává tűnik át
 ülök az asztalnál
 rákos hasú kutyám félszemű macskánkkal civakodik a lábamnál
 apámat rajzolom titokban
 akárha kötéllel szorították volna a nyakát
 hajnalban érkezett a börtönből
 két évig erdőt irtott az átkozottak hegyén az albán határnál
 rézdrót bajsza nőtt
 a cibak aranytombje előtte

HALÁLRAÍTÉLT

valaki egy nagyobbfajta nylonzacskó fűrészport
 tett ki autójából a vakvágányra
 vagy kerékpáron hozta
 köpenye alatt
 azonnal felfigyeltem a küldeményre
 leginkább dögöket dobnak ki bepárásodó nylonzsákokban
 (gyermek- vagy embertetemet ez idáig még nem találtam)
 reggelre egy vézna fekete kóborkutya (ősei között dobbermann is
 lehetett — nyakán mint akasztófáról levágottak nyakán
 kurta zsíros kötél) kiharapta a nyilont és bevackolt
 a pontosan egyszemélyes fűrészport-adagba
 látni többé már nincs szándékában elmozdulni onnan

különös ez a precíz berendezés-elhelyezkedés
kólíka öli elaggott
vagy valami kutyamelankólia-féle emésztheti
nem tudom ám azt sem
honnan ez a furcsa kidekázott fűrészpor-adag
lehet valaki széke asztala ágya lábait fűrészelte felére
egzaktul követve világa zsugorodását (ha így folytatódik
székestül asztalostul ágyastul behúzhatnak az üres rumosüvegbe)
vagy netán egy őrült lombfűrész-virtuóz műve
aki egyszerűen tudta
halálraítélt nyoszolyájához készíti
a meleg virágpör-finom aljat

JÖVŐ IDŐBEN

a nyirkos előszoba mennyezetéről olykor víz csöppent
az egykor finom vörös kőpadlóra
amelyen a nylonfóliával takart hullá feküdt
a feje már rothadt
de nyakkendője még kifogástalan
és az a kék nyakkendő volt egyetlen fogódzóm
a nyersselyem azúr-motívum alapján kíséreltem meg
azonosítani
csak azt nem értettem (nem értem most sem)
hogyan lehetséges az hogy fogalmam sincs
ki volt az illető és mégis fennállt a gyanú
hogy én voltam a tettes
álmodban tehát csak visszatértem a tetthelyre
borzalmas fejfájással ébredtem
egész éjszaka egy bomlott fejű hullával bajlódtam mondom
hullával álmodni hallom a paplan alól
esőt jelent
minden bizonnyal azért izgat annyira
a hullá kiléte mert ez az álom valójában
nem múlt időben játszódik
hanem féltő
nagyon féltő jövő időben
éppen kilépek az utcára amikor meztelen testéhez szorítva
a nagy fekete esernyőt utánam szalad
hányszor monddam neked hullával álmodni esőt jelent

FEL FEL TI STB

nem hozta magával a kamerát
 kitalálja a nők gondolatát
 ennyi haszna volt a keleti filozófiákból
 késeket gyűjt akár jancsó
 semminek sincs szebb teste mint egy késnek
 a meleg nyél és a jéghideg penge
 vigyázz ugorj félre
 itt még nem szabad befejezned
 gyere utánam felmegyünk
 fel a fehér létrán
 fel fel ti stb a fekete *FIRKAFAL*-hoz
 ne ne félj nem szakad le
 most szépen bekötöm a szemed
 hátra kötöm a sarkadat
 és folytasd alkalomadtán fejezd le
 ultraviolett-varratú verselményedet

A NAGY CSIPKE

hosszú ideig távol voltam (új) vidékemtől
 idénymunkán heidelbergben majd a járasszéli
 tolnai-tanyán simogattam a sziket
 s amikor először léptem be szobámba
 boldogan felkiáltottam
 íme megérte az életveszélyes kaland
 nem kedves könyveim képeim bélyeggyűjteményem
 (én a hibás a beszakadt királynőket is gyűjtöm)
 vizionlátása dobott így fel
 hanem a finom pókháló-kötegek képezte sűrű közeg
 végre láthatóvá lettek
 a véres verejték fonalai
 kezd kirajzolódni a nagy csipke
 melyet évtizedek óta könyörtelenül
 verek
verselek
 és mániákusan zárni kezdtem szobám ajtaját
 nehogy az ultraviolett tollseprű berepüljön

leporolja világi & vidéki poraimat
nehogy valaki rendet tegyen
tanulmányozom a bonyolult csomózást
tanulmányozom a színét és a visszáját
döglött légy
(szépen énekelt a mocskos poharak száján)
valahol egy elhagyott opera sötét zsinórpadlásán